

(Hekayə)

Yukio Mişima

Torpaq isə ürək döyüntüsünə bənzəyən rəqsinə başladı. Meşə və meşədəki bütün varlıqlar bu rəqsə münasib musiqi ifa edirdilər. Oğlan hər şeyi – musiqini, rəqsi başa düşürdü. Meşə oxuyurdu, onunla bərabər təpənin şimalındakı yamaşıl otlaqlar, hətta xırda quşlar da səs-səsə verib oxuyurdular. Belə vəziyyətdə o, hətta xırda quşlarla həmsöhbət olub

gözlerini uzun müddət onlardan ayırmadı. Oğlanın gözləri payız gölüne bənzəyirdi və o dərəcədə təmiz idi ki, hətta onun dibindəki qum dənəciklərini bircə-bircə saymaq olardı. Bu təmizlik özünün bütövlüyü ilə kişini qorxutmuşduq Əsl mirvarini görəndə adam əlini birdən-birə

Turşəng çiçəkləri

O, cibindəki topu çıxarıb var-gücü ilə mavi səmanın dərinliklərinə tərəf tulladı. Səma isə topu qəbul edib özünə tərəf qaldırdı və tezəcə də geri qayıtdı.

Oğlan topu tutaraq yenidən onu havaya atdı –bununla o, ələ bil ki, Səmanı fəth etmişdi.

Sonra isə o, havanı dərinləndirərək ciyərlərinə çəkdi. Hələ indiyə kimi nə evdə, nə də küçədə o, bu cür nəfəs almamışdı. Afdığı isə nəfəsdən daha çox yeməyə oxşayırdı. Ağzını tamamilə hava ilə doldurarkən oğlan mavi Səmanın, ağ buludların qarışığı dadını və qoxusunu duydu. Bu qoxu və dadın haradan gəldiyini bilməsə də, hiss etdi ki, onların mənbəyinin yerini bilir.

Onun ürəyi yenidən sevinc, şadlıq hissi ilə döyünməyə başladı.

Bunu ona Həqiqətin anladı – dadın və qoxunun mənbəyi bəxş etmişdi. İndi oğlan torpağın məhiyyətini başa düşmüşdü.

danışmaq iqtidarında idi.

Oğlan ta meşənin etəyinə gəlmiş çətli və özü də bilmədən yolunu azdı. Ay bərq vururdu. Qəfildən qaranlıqdan ona tərəf bir nəfər gəlməyə başladı.

– Hara gedirsiniz? – deyərək oğlan ondan soruşdu.

– Mən səyahətə çıxmışam, amma evdən bəzi şeyləri özümle götürməyi unutmuşam, – deyərək kişi cavab verdi.

– Evdən? Siz yəqin ki, təpədəki boz rəngli, “həbsxana” deyilən, köhnə, atılmış ev barədə danışırınsınız?

– Bəli, elədir ki, var. Mənim evim “həbsxana” adlanır, – deyərək kişi təəccübünü gizlətmədən cavab verdi.

– Siz çox güman ki, məhbussunuz və həbsxananızdan nəyi isə özünüzlə götürməyi unutmusunuz? Əgər unuttuğunuzu tapsanız, yenidənmi qayıdib gələcəksiniz?..

Oğlan kişinin baxışlarından tutdu və

ona toxundurmadan çəkinir: çünki o öz təmizliyinin sirləri ilə adamı qorxuya salır.

– Bəli, elədir ki, var, yenidən qayıdib gələcəyəm, – deyərək kişi cavabında bildirdi.

O, hələ daha nəşə demək istəyirdi, amma oğlan buna imkan verməyərək özünü kişinin üstünə atdı, sifətini ona uzanmış əllərin arasında gizlədərək ağlamağa başladı...

Hündürboylu ağacın başında özünə yer etmiş bütövlükdə oğlanın səsinə səs verərək ağlayırdı.

– Siz gərək oradan çıxmayasınız!.. Belə olan təqdirdə bizə bu təpədə oynamağınız qadağan edərək bilərəg Geriyə, öz boz evinizə qayıdın!

Kişi dərinləndirən nəfəs alaraq aya nəzər saldı. Onun gözləri də Axakionun gözləri kimi təmiz idi.

– Mənim uşağım vardı, sənin kimi balaca oğlan uşağı...

– Bəs o, indi haradadır?

– İndi o, qaçağı olub dənizin üzərində uçur. Dalğaların arasında gümüşü balıqların ovuna çıxarkən boynunu suya uzadıb deyir: “Axşam çağı boz dənizdə canıma qayıb mənə öldürdülər. Qatilim isə dənizin dibində, dərin qaranlıqlardadır. O, ta ki, üzə çıxmasa mən dənizin üzərindən sallanıb onun yolunu gözleyəcəyəm”...

– Bununla nə demək istəyirsiniz?

Kişi sözlünə davam etdi:

– Yazıq qaçağını öldürən şeytan dənizin üst qatında özünə yol tapdı. Bilirsən həmin yolu ona kim göstərmişdi? Səng Buna görə də mən səni xoşbəxt edəcəyəm. Mən həbsxanaya qayıdıram.

Məhkum meşənin kənarında oğlanı tərk edərək təpəyə çıxıb özünün boz evinə qayıtdı.

Aradan düz bir il ötdü.

Turşəng yenidən çiçəkləyəndə həbsxananın qapıları taybətaç açıldı və məhkumluq müddəti başa çatmış kişi azadlığa çıxdı. Oğlan dostları ilə birlikdə dayanıb səbrsizliklə onun yolunu gözleyirdi.

Kişi heyranlıqla ətrafı nəzərdən keçirdi:

– Oxay! Hər tərəf parlaq işıq saçır! Heyat necə də gözəlmiş?!

Uşaqlar kişinin yanına yüyürüb çə-

mənlikdə onun ətrafında oturdular. Hər tərəf, hər yan turşəng çiçəklərinə qərç olunmuşdu.

Uşaqlar dönüb aşağıya – təpəyə tərəf baxdılar. Oradan qara rəngdə, nə isə böyük bir şey onlara tərəf hərəkət edirdi. Bunlar qadınlar idi. Axikonun anası, Tosikonun anası. Üç, dörd onların addımları soyuq və hərəkətsiz idi. Qadınlar yaxınlaşıb uşaqlarının qollarından yapışaraq:

– Sən bu əllərinlə cinayətə toxunmusan?

Sonra da nifətlə kişiyə baxıb: – Zibil!.. – dedilər. Daha sonra isə dəsmalları çıxarıb uşaqların əllərini sildilər. Kişilərdən də dayanıb qadınların hərəkətinə göz yetirirdi. Qadınlar səslərini ucaldaraq onun başına qışqırırdılar. Kişi sakitcə yerə əyilib turşəng çiçəklərindən dərərək uşaqlara paylayırdı. Sonra da heç yana baxıb –boylanmadan başını götürüb buradan uzaqlaşdı. İndi hər bir uşağın sağ əlində turşəng çiçəyi vardı.

– At bunu! At deyirəm! – Analar uşaqlarının başına qışqırırdılar.

Turşəng çiçəkləri. Günəş qürub etdiyi bir vaxtda torpağın üzərinə düşərək sarılaşmış əvəzinə bərq vururdu.

Eh, turşəng çiçəkləri: sərin çəmənə qızıl kimi parlaqdır...

Tərcümə etdi:

Xatirə Nurgül